

Vunder!“ Læreren istemte atter Børnenes Sang og vendte tilbage til Skolestuen.

Imidlertid skumplede den gamle Karosse videre nordpaa ad den ganske flade Landevej, der i en bugtet Linie fulgte Bredden af en lille Aa, som gennemstrømmede Eng-Landskabet. Overalt stod lange, lige Rækker af rødbrogede Køer, der i fuldkommen Ubevægelighed, med ludende Hoveder og halvlukkede Øjne, taalmodigt skød Ryg mod den nedstyrtende Regn. Men efterhaanden naaede Vognen magrere Jorder, hvor stridhaaret Ungkvæg gik og græssede mellem altfor mange og altfor brogede Blomster. Skrigende Maager kredsede i Luften og forraadte Havets Nærhed. Snart dukkede ogsaa den hvide Strandbred op forude. Og nu skimtedes en Række smaa Fiskerhytter, et Par Bøndergaarde og en teglhængt Kro — „Sandinge Leje“.

Dette Sted havde i de senere Aar vundet en vis Navnkundighed . . . i hvert Fald i Aviserne. Efterat nemlig en ny Jærnbane havde aabnet den hidtil temmelig afsides liggende Egn en forholdsvis nem Forbindelse med det øvrige Land og navnlig med Hovedstaden, var Stedets Krøvært bleven greben af den Ærgerrighed at ville skaffe Lejet Berømmelse som Badested. Hvert Foraar havde iøjnefaldende Bekendtgørelser i Bladene henledt det højtærede